

træden kunne gøre dens Formaal saavel som den endelige Ordning uberegneligt Afbræk.

Idet Flertallet saaledes i det væsentlige tiltræder Lovforslaget, har det dog ment at burde foreslaa nogle Ændringer, som tilsigte at forebygge, at Loven kommer til at ramme videre, end dens Formaal nødvendig kræver. Lovforslaget har vel baade ved Tidsbegrænsningen og ved den Adgang til at gøre Undtagelse fra Loven, som det andet Stykke hjemler, haft dette for Øje. Men Flertallet har fundet, at der i denne Henseende er Grund til at gaa en Del videre. Ved Ændringsforslag Nr. 3 er det foreslaaet at give de Undtagelser, Indenrigsministeren kan indrømme, en betydelig Udvidelse, dels ved Medtagelse af Tilfælde, hvor der før Lovens Forelæggelse er gjort Udgifter eller paadraget Forpligtelser i Forventning om at faa Adkomst til at drive Gæstgiveri med Ret til at beværte, dels ved at gøre den bestaaende Gæstgiverier vedkommende Undtagelse rummeligere, end det i Lovforslaget er Tilfældet. Ved Ændringsforslag Nr. 4 er der fremdeles hjemlet dem, der i Tidsrummet mellem Lovens Forelæggelse og dens Ikrafttræden have erhvervet en Adkomst til at drive Gæstgiveri, som med Lovens Begrænsning maaske ikke længere har Værdi for dem, Ret til at frasige sig Adkomsten og faa den derfor erlagte Kendelse samt Stempelgebyret tilbagebetalt, hvad der maa anses for at være naturligt og billigt. Ved Ændringsforslaget Nr. 6 har Flertallet endelig ment at kunne begrænse Lovens Varighed til 2 i Stedet for til 3 Aar, Forudsat at Forslag om Beværternæringens Ordning fremkommer fra Kommissionen i en nærmere Fremtid, vil der med en Varighed af to Aar blive to Rigsdagssamlinger til Sagens Behandling af Lovgivningsmagten, hvad der formentlig vil være tilstrækkeligt. Og længere end nødvendigt bør en midlertidig Standsning, som muligvis ikke ganske kan undgaa at ramme andre end de blot foregivne Gæstgivernæringer, ikke vare.

Mindretallet (Gustav Hansen og Pagh) savner i de foreliggende Oplysninger en fyldestgørende Begrundelse af, at en Lov, som den foreslaaede, skulde være nødvendig eller ønskelig.

Som et Moment af væsentlig Betydning fremhæves vel i Lovforslagets Motiver, at Antallet af Gæstgiver-Borgerskaber, der løses i København, har været i stærk Tiltagende i de senere Aar. Men der mangler Oplysninger om, hvor mange Borgerskaber af nævnte Art der i samme Tidsrum ere opsagte eller faktisk have været ude af Brug. Og det turde være, at det ene af disse Forhold nogenlunde afbalancerer det andet, saa at den stærke Forøgelse af Gæstgiveriernes Antal i København er mere tilsyneladende end virkelig.

Der foreligger slet ingen Oplysninger om, hvorledes Forholdene i den omhandlede Henseende have udviklet sig i Provinsløstæderne; at saadanne Oplysninger mangle, maa meget beklages, da Lovforslaget jo omfatter alle Købstæderne.

Uden at undervurdere den Indsigt, som Ædruelighedskommissionen besidder paa det omhandlede Omraade, tillader *Mindretallet* sig dog at formene, at denne Kommission, hvis Opgave jo udelukkende er at bane Vej for Foranstaltninger til Ædruelighedens Fremme, i sin Iver herfor ret naturligt kommer til at gøre en ensidig Opfattelse gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Gæstgiveri-Næringen. Hvad Ordningen af denne angaar, bør jo ogsaa andre Hensyn end de, der angaa Bestræbelsen for at indskrænke Brugen af spirituøse Drikke, komme i Betragtning, og i saa Hensende vilde det sikkert ikke have været af Vejen, om der havde været givet Kommunalbestyrelserne, hvis berettigede Indflydelse paa Beværternæsenets Ordning i Købstæderne er anerkendt ved Lov af 23. Maj 1873, og som gennem sin Fællesrepræsentation (Købstadforeningen) ofte har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, Tid og Lejlighed til en Menings-tilkendegivelse angaaende nærværende Lovforslags Bestemmelser.